

1. Weerzien in Noorwegen

Het was koud. Ontzettend koud. Ook al hielp Morten me met de koffers, toch had ik grote moeite om over de bevroren weg naar de auto te lopen. Zulke gladde wegen was ik niet gewend.

‘Tja, zo ijzig koud is het niet elk jaar in de kersttijd,’ zei Morten. ‘Maar vanochtend vroeg was het zeventien graden onder nul op de thermometer.’

‘Brrr,’ zei ik. ‘Daar moet je wel echt aan wennen.’

‘Ach, zo erg is het niet. Het is een heel andere kou dan in Duitsland. Het enige wat echt erg is, is dat Kjetil en Solvej weer een excuus hebben om de huismus uit te hangen.’

We waren bij de auto aangekomen. Morten opende de kofferbak en tilde mijn bagage erin. ‘Ik weet echt niet van wie ze dat hebben,’ bromde hij, meer in zichzelf dan tegen mij. ‘Van Liv en mij in elk geval niet.’

Ik lachte verlegen, omdat ik niet precies wist wat ik daarop moest zeggen. Bovendien verbaasde ik mij er erg over dat het om vier uur al donker was. Het andere uiterste ten opzichte van de zomer, wanneer het nooit echt donker werd.

Morten deed de deur voor me open en ik ging zitten op de ijskoude stoel. Ik kromp in elkaar en wreef in mijn handen. Mijn handschoenen lagen natuurlijk in de koffer.

‘Het wordt zo warm,’ beloofde Morten en hij startte de motor. ‘Hoe is het verder? Goede reis gehad?’

‘Ja, dank je.’

We hadden op weg van de aankomsthal tot hier nog niet veel

met elkaar gesproken. Om te beginnen durfde ik niet goed de vraag aller vragen te stellen. Omdat het vliegveld buiten Oslo lag, moesten we volgens Morten ongeveer drie kwartier rijden om in Nittedal te komen. Genoeg tijd dus om bepaalde zaken indringender te bespreken. Maar ook Morten scheen om de hete brij heen te draaien en beperkte zich bijna een halfuur tot smalltalk of zwijgen. Hij was van nature al geen grote prater. Maar hoe dicht we de plaats van bestemming naderden, des te dringender werd de vraag. Ik moest tenslotte weten wat er nu van mij verwacht werd.

‘Is... Domenico thuis?’

Alleen al het uitspreken van zijn naam gaf mij hartkloppingen. Geen opgewekte hartkloppingen, maar een onaangenaam gevoel en een dichtgeknepen keel.

‘Hij is met Hendrik naar een concert.’ Mortens stem klonk alsof hij die vraag al had verwacht en alsof die zelfs expres ingecalculeerd was, om mij eerst maar gerust te stellen. ‘Ik kon hem eindelijk overhalen een paar uur van Manuel gescheiden te zijn. Ze komen niet voor middernacht thuis.’

‘Mmmm.’ Het was me meteen duidelijk dat Nicki zich alleen door Hendrik had laten overreden om de ontmoeting met mij nog een paar uur uit te kunnen stellen.

‘Hoe... hoe gaat het nu met hem? Ik bedoel... met mijn Nicki?’

Mijn keel werd bij deze ultieme vraag nog meer dichtgeknepen.

Nu was het Mortens beurt om ‘Mmmm’ te mompelen. Hij zag er duidelijk tegenop mij de waarheid te vertellen.

‘Tja... ik wist eerlijk gezegd niet dat het zo slecht met hem ging,’ bracht hij na een tijdje uit. Nittedal werd nu al aangegeven. Veel tijd hadden we niet.

‘Ik wist een en ander van Hendrik,’ zei Morten. ‘Met mij heeft Nicki nooit zo veel over zijn problemen gesproken. Op het psychische vlak is Hendrik beter.’

Hij zweeg weer en remde af omdat een auto voor ons met een onverdraaglijke gemoedelijkheid over de autoweg gleed.

‘Lieve mensen, ik weet dat je voorzichtig moet rijden als het zo glad is, maar om zo over de weg kruipen lijkt nergens op,’ bromde hij.

Ik keek opzij. In het afwisselende lichtspel van de autoweg constateerde ik weer eens hoe Mortens profiel op dat van Domenico leek. En ik voelde aan dat Morten erg bedrukt was maar het niet wilde tonen. De ‘kruiper’ voor ons was zonder meer een afleiding.

‘Ik wist niet dat hij zulke sterke medicijnen moest innemen. Antidepressiva en antipsychotica en zo meer,’ hernam hij het gesprek ten slotte. ‘Hij was totaal gestoord. Hij heeft mij echt gesmeekt hem te helpen.’

‘Ja...’ zuchtte ik. Ik had het ‘probleem Domenico’ de laatste weken uittrenturen doorworsteld. Ik wist niet echt welke pillen Nicki allemaal had geslikt, omdat hij iedere keer iets anders had beweerd. Maar dat was eigenlijk niet eens het grootste probleem...

‘Heeft... heeft Nicki je verteld wat er is gebeurd?’ vroeg ik heel voorzichtig. ‘Tussen ons, bedoel ik?’

Morten schudde zijn hoofd. ‘Hendrik heeft het mij verteld,’ zei hij. ‘Het spijt me zo voor je...’

‘Dat is wel goed. Ik...’

‘Sorry, ik weet niet wat ik moet zeggen,’ gaf Morten toe, ‘al dat psychische gebeuren moet ik aan Rick overlaten. Die weet daar het meeste van. Ik heb op dit gebied zogezegd twee linkerhanden, vrees ik. Ik houd me in de eerste plaats dan ook met

zijn fysieke gezondheid bezig. Vorige week ben ik met hem bij de arts geweest voor zijn longen en de steken in zijn hart. En we gaan ook nog naar de tandarts.'

Dit nieuwtje verraste mij nogal.

'Echt? Is Nicki zomaar meegegaan naar de dokter?' Het was mij nooit gelukt om hem zover te krijgen.

'Hij is vrijwillig meegegaan. Hij heeft mij gevraagd een afspraak te maken.'

Morten sloeg de inrit richting Nittedal in.

'Vrijwillig?' Dat was nog ongelooflijker. Maar dat betekende ook dat Domenico echt totaal wanhopig was.

'En wat heeft de dokter gezegd?' Ik moest beslist profiteren van het laatste stukje van de rit om de belangrijkste inlichtingen te krijgen.

'Dat valt niet zo gemakkelijk te beoordelen. Hij heeft hem nu voor meer onderzoek doorverwezen naar het ziekenhuis. Maar daar kan hij pas in januari heen.'

'Wat zijn dat voor onderzoeken?'

'MRI, CT-scan en dat soort dingen. Ze gaan kijken of er organische schade is. Ik neem aan dat jij daar meer verstand van hebt.'

Ik knikte zwijgend. Ik kende deze termen, omdat mijn vader arts was. Bovendien had ik door de ziekte van mijn moeder een en ander bijgeleerd.

'We zullen het beste ervan hopen,' zei Morten. 'Ik heb veel met hem getraind in ademtechniek. Dat heeft al een beetje geholpen. We hebben twee voorzichtige badmintonmatches gespeeld in de tennishal.'

'En ging dat goed?'

'Ja. Ik geloof dat hij zijn angst begint kwijt te raken. Het was een shock voor hem dat hij toen in elkaar is gezakt. Voor mij

ook. Het beste wat je kunt doen is die angst onder ogen te zien. Sportpsychologie. In feite het enige wat ik van psychologie begriep.’

‘Het is fijn om dat te horen,’ zei ik zacht. ‘Ik geloof dat hij er nogal onder heeft geleden dat hij niet meer kon sporten.’

‘Ja, geen wonder. Hij is bijna doorgedraaid. Hij moest ergens heen met zijn overvloedige energie. Je kunt een tijger nu eenmaal niet opsluiten.

‘Tijger...’ mompelde ik.

‘Maar dat krijgen we weer voor elkaar, Maaïke,’ beloofde Morten, terwijl we de laatste meters aflegden.

‘Hij zal weer kunnen sporten. Dat garandeer ik je. Geen top-prestaties, maar genoeg om uit te kunnen razen.’

‘Dat zou prachtig zijn,’ mompelde ik, terwijl ik over het sneeuwde landschap uitkeek. Deze keer zou ik een witte kerst meemaken.

‘Ik geloof dat sport hem enorm zou helpen zijn problemen op te lossen,’ ging Morten verder. ‘Wat heb ik niet allemaal verkeerd gedaan bij mijn kinderen? Nou goed, bij Domenico heb ik geen blad voor de mond genomen. Maar hoe was dat met Solvej en Kjetil? Ik geloof dat we te veel hebben geëist en tegelijkertijd te weinig grenzen hebben aangegeven...’

Morten vertelde dat allemaal meer aan het handschoenenkastje dan aan mij; de vele uren die hij met nadenken had doorgebracht klonken erin door.

‘Hoe bedoel je? Is er wat gebeurd met Solvej en Kjetil?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Nee, nee.’ Morten schudde zijn hoofd. ‘Ik denk alleen terug. Op een of andere manier hebben die twee het enorm goed gedaan de laatste anderhalf jaar.’

We waren er. Ik herkende direct het kleine roodkleurige houten huis in de besneeuwde tuin, omgeven door witte dennen. Kleine lantaarns tegen de muur en naast de deur heetten de bezoekers met hun gezellige licht welkom en ook de ramen waren versierd met elektrische kaarsjes. Hoewel ik pas voor de tweede keer hier was, voelde alles op een of andere manier vertrouwd aan.

‘Een waar winterwonderland,’ zei ik, toen ik uitstapte.

‘Dat kun je wel zeggen. Als je voor de zoveelste keer op je achterste bent terechtgekomen omdat je op de bevroren weg naar de winkel wilt, dan weet je wat een winterwonderland is.’

Morten opende de kofferbak en haalde mijn bagage eruit.

‘Wees voorzichtig als je naar het huis loopt.’

‘Maar ik vind het heel mooi hier,’ zei ik.

‘Dat is het ook. Ik wil hier in ieder geval niet meer weg.’

Ik volgde Morten voorzichtig over de gladde weg naar de huisdeur.

Door het raampje in de deur zag ik in de gang licht branden.

Ik was blij eindelijk weer in de warmte te komen.

Bijna de hele ingang lag vol met kranten, waarop een ongeordende berg schoenen lag.

‘Ja, we zijn een chaotische familie,’ zei Morten. ‘Ik heb mijn kinderen helaas geen orde bijgebracht. En Nicki is daar geen uitzondering op. Waarom ook? Ik heb mijn genen vlijtig doorgegeven.’

‘Dat geeft toch niks.’ Ik grinnikte om Mortens droge humor. Het was echt fijn hier weer te zijn. Bijna of ik thuis was gekomen.

Solvej kwam aanrennen en viel me onverhoeds stormachtig om de nek.

‘Eindelijk!’ riep ze. ‘Dat is lang geleden!’

‘Ja, ik weet het,’ bevestigde ik. ‘We hadden veel vroeger eens moeten komen. Maar er was zo veel aan de hand...’

Mij werd al gauw duidelijk dat het goed was dat we het belangrijkste eerder in de auto hadden besproken. Zo gauw zouden we hier geen rust hebben.

Solvej keek me stralend aan. Ze was gegroeid en steviger geworden, en leek steeds meer op haar moeder Liv. Hoewel ze drie jaar jonger was dan ik, stak ze boven mij uit. Verder was ze niet veel veranderd. Behalve dat ze de twee piercings in haar lip niet meer droeg.

‘Morten!’ Liv kwam eraan. Haar gezicht stond gespannen en haar haar was in de war. Zij had de huilende Manuel in haar armen. ‘Ik weet niet meer wat ik met het kind moet doen. Hij huilt non-stop.’ Hoewel ze perfect Duits sprak, was haar Noorse accent onmiskenbaar.

‘Is Kjetil er niet?’ Morten wierp een blik in de woonkamer. Maar daar lagen alleen de twee katten, soezend op de bank.

‘Hij zit met Gustav in zijn boom.’ Liv liet Manuel gaan en streek haar gladde, blonde haar uit haar gezicht. ‘Ze spelen Data.’

‘Stuur Gustav dan naar huis en zeg Kjetil dat hij zijn Data-machine uit het raam moet gooien en hier moet komen,’ zei Morten streng.

Liv kneep haar lippen opeen en ging de trap op. Ik boog me over Manuel heen, die met behuilde ogen naar mij opkeek.

‘Hi Piccolo,’ zei ik. ‘Daar ben ik. Ken je me niet meer?’

De kleine tweeënhaljarige jongen staaarde me nu met wijd opengesperde ogen aan. Ogen die zo op die van Domenico leken. Zijn snoezige neusje en het lieve toetje met de kuiltjes verlokten me hem in mijn armen te nemen en te knuffelen maar Manuel was het daar niet mee eens en onttrok zich aan mijn omhelzing. Dus nam ik er genoeg mee zijn koperrode

haar, dat in krullen bijna op zijn schouders viel, te strelen. Blijkbaar wilde Nicki het niet knippen. Manuel zou ongetwijfeld een erg knappe jongeman worden – net als zijn oom.

‘Dat gaat bijna altijd zo als Nicki eens een paar minuten weg is,’ zuchtte Morten. ‘Manuel hangt zo erg aan hem dat wij hem nauwelijks aan mogen raken.’

‘Ik weet het. Zelfs zijn eigen moeder lukt het niet hem te kalmeren,’ zei ik. ‘Hij vertrouwt gewoon alleen Nicki.’

‘Hmm.’ Morten leek over iets na te denken. Maar hij zei niet wat het was en vroeg in plaats daarvan: ‘Wil je wat eten?’

‘Nou ja... misschien een beetje. Ja, graag.’ Ik had inderdaad trek. Ik kwam weer overeind, maar toen begon Manuel alweer te jengelen.

‘Dat kind mist gewoon iets,’ dacht Morten hoofdschuddend.

‘Ik haal Kjet,’ zei Solvej, maakte voorzichtig Manuels handje los van haar broekspijp en liep weg.

‘Goed idee,’ zei Morten goedkeurend. Hij liep vooruit naar de keuken en ik pakte Manuels handje en volgde hem.

De twee katten kwamen met een noodgang aangerend. Ze dachten zeker dat er iets te eten was.

‘Niks voor jou, Sokje!’ Morten greep de zwarte kat, die brutaalweg op de tafel was gesprongen, en zette het dier op de grond. Ze bleef klagend zitten en staarde ons met haar gele ogen aan. Ze heette Sokje, omdat haar voeten in tegenstelling tot de rest van haar vacht helemaal wit waren, zodat het leek alsof zij witte sokken droeg.

Solvej en Liv kwamen eindelijk met de jongens de keuken in. Ik had Kjetil op het eerste gezicht nauwelijks herkend. Toen ik hem de laatste keer zag, nu ongeveer anderhalf jaar geleden, was hij in een nogal lastige fase en droeg hij een punkkapsel en punkkleren. Die fase had hij blijkbaar achter zich gelaten

want nu droeg hij een heel gewone slonzige spijkerbroek en een T-shirt. Net als Solvej had hij ook zijn lip-piercings eruit gehaald. Maar wat mij het meest opviel was hoe sprekend hij op Domenico leek met zijn nieuwe haarstijl. De roodblonde haren waren ongeveer net zo lang als die van Nicki en vielen hem op dezelfde manier in de ogen – ogen die ook dezelfde amandelvorm hadden en de blauwgrijze kleur, net als die van Nicki. Kjetil leek inderdaad een kopie van Domenico. Of zelfs zijn tweelingbroer... Het opvallendste verschil was dat hij groter was dan Domenico, met zijn Italiaanse genen.

Ik had een paar seconden nodig om me van deze aanblik te herstellen. Kjetils kameraad Gustav droeg een uitgezakte joggingbroek en een geruit overhemd en had een massa gel in zijn haar. De twee jongens namen niet de minste notie van mij en gingen aan de keukentafel zitten. Ze haalden hun smartphones tevoorschijn.

‘Ja ja, Kjetil is nog altijd een moeilijke jongen,’ mompelde Morten, zo zacht dat Kjetil het niet kon horen. ‘Die snotneus blijft maar steken in de dwarse leeftijd. Hij heeft trouwens twee keer tegen Nicki op de PlayStation gespeeld.’

‘Wat zeg je? Speelt Nicki op de PlayStation?’

‘Ja, en niet eens zo slecht. Hij heeft een reactievermogen! Verbazingwekkend...’

Ik verbaasde me minder over zijn reactievermogen dan over het feit dat Domenico op de PlayStation had gespeeld. Hij die anders een grote boog om elke computer maakte.

‘Onder ons gezegd geloof ik dat Kjetil Nicki helemaal niet zo’n akelige jongen vindt,’ fluisterde Morten. ‘Maar dat mag je niet hardop zeggen, vooral niet als Gustav in de buurt is.’

Ik keek nieuwsgierig naar de twee jongens, die geestdriftig met hun smartphones in de weer waren. Tot mijn verbazing zag ik

dat Manuel Kjetils been omklemde. Liv gaf inmiddels te kennen dat het goed zou zijn als Gustav zo langzamerhand naar huis zou gaan. Zoiets kon ik zo'n beetje uit het Noors opmaken. Bepaalde woorden lijken veel op Duits.

Bij wijze van uitzondering protesteerde Kjetil niet. Gustav bromde iets en belde een nummer.

'Komt zijn vader hem halen?' vroeg Morten aan Kjetil. 'Ik heb geen zin nu naar Baerum te rijden. Veel te ver.'

Kjetil trok een somber gezicht en knikte. Hij haalde voorzichtig Manuels armen weg, die zijn been stevig omknelden.

'Neem hem toch op schoot, Kjet,' drong Solvej aan, die de hele tijd Tigerlily, de andere kat, op haar arm had, terwijl Sokje miauwend om onze benen krioelde.

'Zo meteen,' mompelde Kjetil en keek naar Gustav, die net zijn mobieltje in zijn broekzak stak.

Liv stuurde ons inclusief de katten allemaal de keuken uit. Alleen Solvej moest haar een handje helpen.

'Vind je *rommegrot* lekker, Maaike?' vroeg Solvej toen ik op het punt stond de keuken uit te gaan.

'Wat is dat?'

Solvej legde het me uit. Het was een gerecht, waarin een ingrediënt zat dat *romme* heette, wat zoiets was als zure room, plus meel en melk. Daar kon je suiker of kaneel over strooien. Ik had het nog nooit gegeten, maar het klonk lekker.

Morten, Kjetil en Gustav waren opeens verdwenen. Ik ging wat verloren in de huiskamer zitten en wachtte. De enige bezigheid die ik vond, was de dennenboom te bestuderen, die al klaarstond voor kerstavond, maar die nog niet was versierd. Vreemd, op een of andere manier leek het me totaal surrealistisch dat het over twee dagen al kerst was. Ik was er eigenlijk helemaal niet voor in de stemming.

Ongeveer tien minuten later kwam Morten weer terug. Liv stak haar hoofd om de hoek van de keukendeur.

‘Heb je Gustav naar de bus gebracht?’

‘Nee, hij is met de trein gegaan. Zijn vader haalt hem in Kjelsas af. Ik heb alleen de ski’s even naar de schuur gebracht.’

‘Waar is Kjetil?’

Op dat ogenblik kwam Kjetil, onder de sneeuw, naar de deur. Tot mijn verbazing had hij Manuel, die er nu erg tevreden uitzag, bij de hand.

‘Heb je hem rustig gekregen, Kjet?’ vroeg Solvej, die met een schort voor en een bezem in haar hand uit de keuken kwam.

Op het topje van haar neus zat wat meel.

‘Manuel wil om een of andere geheimzinnige reden altijd naar Kjetil,’ zei Morten.

Kjetil rolde met zijn ogen en hield Manuel er op het laatste moment van af over Sokje te struikelen, die net tussen zijn voeten door liep.

Tien minuten later was het eten klaar. We gingen met z’n allen om de eettafel in de huiskamer zitten.

De rommegrot smaakte echt lekker en vulde prima. Ik was eerst verbaasd dat er niets anders bij was, maar ik constateerde snel daarna dat dat helemaal niet nodig was.

‘Tja, ik weet niet hoe jullie dat met slapen willen doen, jij en Nicki,’ zei Morten aarzelend.

‘Ik dacht dat het misschien het beste zou zijn als jij de logeerkamer krijgt en Nicki naar Kjetils kamer verhuist. Nietwaar, Kjet, jij hebt gezegd dat het oké was Domenico jouw kamer te lenen en zelf een paar dagen bij Solvej te slapen?’

‘Ja ja,’ bromde Kjetil en schoof voorzichtig Manuels handje weg van zijn gezicht. Kjetil had zich uiteindelijk over de jongen ontfermd en hem tijdens het eten op schoot genomen.

Na het eten liet Morten mij mijn kamer zien, hij bracht meteen de koffer naar boven. Sokje en Tigerlily volgden ons. De logeerkamer was, net als de kamers van de beide kinderen, op de bovenste verdieping. Er was een klein badkamertje bij en een gezellige speel- en zithoek, van waaruit je op de huiskamer kon kijken.

‘Nicki’s spullen staan er nog in, maar wij kunnen die in Kjetils kamer zetten,’ zei Morten.

‘Weet Nicki al dat hij vanaf vandaag in Kjetils kamer slaapt?’ vroeg ik bezorgd. Ik wilde absoluut een vroege, niet geplande ontmoeting met hem vermijden.

‘Ja, dat weet hij. Ik heb hem gezegd dat ik zijn spullen in de gang neer zal zetten voor het geval jij in de logeerkamer slaapt.’ Morten pakte voorzichtig Nicki’s rugzak, die mij zo vertrouwd was, op en bracht alles, samen met een paar rondslingerende kleren naar de gang.

‘Is dat alles wat hij bij zich heeft?’ vroeg ik.

‘Inderdaad. Met de kerst kunnen we hem kleren geven. Hij heeft bijna niets. Hij moest een pullover van Kjetil lenen.’

‘Typisch iets voor hem,’ zei ik. ‘Hij vergeet altijd dat het ergens anders kouder is dan op Sicilië.’

Morten bracht me schoon beddengoed en handdoeken. De katten hadden het zich al gezellig gemaakt op het bed.

‘Hier. Richt je gewoon gezellig in. Je ouders kunnen we bij onze burens onderbrengen. Ik heb al met Arne gesproken. Ze komen over vier dagen, toch?’

‘Ja...’

Mijn ouders zouden de 27ste arriveren. Jammer genoeg lukte het ze niet op kerstavond hier te zijn.

‘Heb je het Nicki verteld?’ vroeg ik. ‘Dat mijn ouders komen en met hem willen praten?’

'Ja, hij weet het.' Morten frommelde aan het nachtlampje om te controleren of het werkte. Ik keek naar zijn rug. Zowel Morten als ik wisten dat het onderhoud met mijn ouders allesbehalve eenvoudig zou worden...

'Weg jullie!' Morten stuurde de katten weg en liet mij ten slotte alleen.

Ik ging op het bed zitten en bekeek mijn kamer. Die was echt heel klein, zoals bijna alle vertrekken hier, behalve de huiskamer en de keuken. Behalve voor de commode, het nachtkastje en een eenvoudig bed was hier nergens anders plaats voor. Mijn koffer moest ik in de kleine ruimte tussen het bed en de commode zien te schuiven.

Ik voelde voorzichtig aan het beddengoed. Had Nicki daar al die tijd onder geslapen? Ik rook er even met gesloten ogen aan. Een klein beetje van zijn lichaamsgeur drong in mijn neus, of tenminste, dat geloofde ik. De zon, de zee en een lichte tabaksgeur... Een geur die diep in mijn herinnering was gebrand en mijn innerlijk ooit had doen beven.

Abrupt deed ik mijn ogen weer open. Het speelde geen rol meer. Het was immers voorbij. Voor altijd...

Vastbesloten verwisselde ik laken en sloop. Nadat ik mij enigszins huiselijk had ingericht, ging ik de kamer uit om de anderen te zoeken. Het was nog maar acht uur, dus nog geen tijd om te slapen.

Op weg naar beneden kwam ik Kjetil tegen. Hij liep me zonder een woord voorbij en hield Manuel bij zijn hand. Even werd ik verbazingwekkend sterk aan Mingo herinnerd.

Natuurlijk, Kjetil leek erg op Nicki en dus ook op Mingo, maar dat was op een of andere manier niet alles. Wat het precies was, kon ik niet zeggen...

Solvej sprong meteen op toen ik de huiskamer in kwam.

‘Daar ben je dus,’ zei ze. ‘Slaap je nu in de logeerkamer? Nicki komt vast met de laatste trein om half een thuis.’

‘Dat weet ik.’

‘Jullie hebben ruzie gehad, niet?’ Solvej hield haar hoofd scheef en keek me met haar amandelvorige ogen aan. Ze had dezelfde ogen als Kjetil, Domenico en ook Hendrik – ze hadden allemaal de ogen van Morten geërfd.

‘Ruzie?’ Dat klonk niet alsof Solvej op de hoogte was van wat er echt was gebeurd. Blijkbaar was daar in de familie niet veel over gesproken. Wat ik op dit moment meer dan prima vond...

‘Nou ja, dat kun je geen ruzie noemen, Solvej,’ legde ik haar uit. ‘Dat is...’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Het komt erop neer dat we uit elkaar zijn gegaan.’

‘Hé!’ Kjetil keek van de galerie naar beneden. ‘Moet Manuel nu bij ons in de kamer blijven tot Nick naar huis komt, of wat?’

‘Logisch,’ antwoordde Solvej. ‘Waar anders?’

‘Oké, oké.’ Kjetil trok een gezicht en verdween weer. Hij had me ook deze keer geen blik waardig gekeurd. Ik vroeg me af wanneer hij eindelijk zou ophouden te doen alsof ik lucht was. Ik had hem toch niets gedaan?

Ik bracht de rest van de avond met Solvej door voor de televisie en keek met haar naar een Engels gesproken film met Noorse ondertitels. Morten en Liv kwamen later bij ons zitten. Kjetil bleef met Manuel in zijn kamer.

Omdat ik absoluut zeker wilde zijn dat ik Nicki deze avond niet zou ontmoeten, nam ik tegen elf uur afscheid en verdween naar mijn kamer. Ik was echt moe van de reis en het leek al een halve eeuwigheid lang nacht.

Een heerlijk zacht bed ontving mij. Ik kroop lekker onder de warme deken en genoot er een poosje van alleen maar daar te

liggen en door het raampje naar het winterlandschap te kijken. Toen nam ik mijn mobieltje om mijn ouders nog een sms'je te sturen dat ik goed was aangekomen. Ik zag dat Elija mij een sms'je had gestuurd.

Hé Maaike, ik hoop dat je goed bent aangekomen bij de Vikingen, veel geluk met alles. Ik denk aan je, Elija.

Dat was aardig. Elija bekommerde zich echt om mij, hij maakte onderdeel uit van mijn levensverhaal.

Dank je. Ja ik ben goed aangekomen in wintersprookjesland. Ik hoop dat het goed met je is. Ik denk ook aan jou! Maaike.

Daarna stuurde ik mamma bijna dezelfde sms en legde toen het mobieltje weg om me definitief in de warme deken te rollen. Ondanks mijn moeheid en ondanks het zachte bed wilde de slaap niet zo snel komen. Te weten dat ik Domenico op zijn laatst morgen zou weerzien, deed mijn zenuwen behoorlijk opspelen. En ik vermoedde dat het hem ook zo ging. Hij had er anders niet in toegestemd Manuel zo lang alleen te laten... En bovendien was mijn hoofd gevuld met vragen. Waarom was Domenico naar Noorwegen gegaan en niet naar Sicilië, hoewel hij daar toch veel liever zou willen zijn? Wat was er met Suleika gebeurd die mij laatst had verteld dat zij met hem samen was? En wat had Carrie gedacht toen hij Manuel gewoon mee had genomen naar Noorwegen? Had hij haar dat zelfs maar gevraagd? En het meest hield mij de vraag bezig: Hoe moest ik me ten opzichte van hem na al dat gedoe gedragen?

Ik bleef wakker tot de laatste trein om half een voorbij was ge-

gaan. Ik hoorde een paar mensen lachen, die van de trein in de richting van de levensmiddelenzaak liepen. Een auto, die opeens stopte voor het huis. En ten slotte stemmen bij de huisdeur.

Blijkbaar waren ze niet met de trein, maar met de auto gekomen. Betekende dat dat Hendrik hier zou overnachten?

Of bracht hij Domenico alleen maar thuis en reed hij daarna naar zijn huis in Lillestrom?

Ik hoorde de buitendeur open en dicht gaan en na een poosje voetstappen, die zacht de trap op kwamen.

Even was ik vreselijk bang dat hij mijn kamer zou binnenkomen, omdat hij dacht dat zijn spullen daar nog stonden. Ik trok de deken over mijn hoofd. Ik voelde mij echt niet in staat hem op dit moment te ontmoeten. Om te beginnen wilde ik eigenlijk eerst met Hendrik praten.

Maar Domenico kwam niet binnen. Hij wist vast dat ik in deze kamer lag. Ik hoorde hem aan een andere deur kloppen en toen in de gang met Kjetil en Solvej praten, die blijkbaar Manuel aan hem overdroegen. Daarna gingen de deuren dicht. En eindelijk dommelde ik in.